

Egy dolog van, amit senki sem kerülhet el, ami nem más, mint a halál. Számos filozófus és vallás foglalkozik ezzel a mindenkit megérintő kérdéskörrel, és évszázadok óta megannyi írás született róla. A biológusok és materialisták kizárólag az életfunkciók leállását látják a folyamatban, míg mások szerint az ember lélekkel rendelkező egyén, aki a halál beállta után átkerül egy másik létbe. Ezért alakult ki az a mondás is, hogy „jobb létre szenderült” vagy hogy „kilehelte a lelkét”. A lélkünk tovább vándorol a mennyországba, esetleg egy köztes létbe, hogy aztán újra megszülessen egy másik testben – ezek már az adott vallás tanaitól függenek. Mint ahogy az

A halál ünnepe

Az elmúlás gondolata és a túlvilág

A különböző kultúrák különbözőképpen emlékeznek elhunyt családtagjaikra és szeretteikre. Mi november 2-án a halottak napját ünnepeljük, míg mások számunkra extrém és bizzar rituálék tartanak, de gondolhatunk akár a viktoriánus korszak halottakat ábrázoló fotóira is.

is, hogy az elhunyt testével mit kezdenek. A katolikus keresztény világ legtöbb esetben a koporsós temetést alkalmazza, míg mások inkább elhamvasztják a holttestet, hogy ezt követően urnába helyezték az elhunyt porait. Az urnát szintén beállítottaságtól függően a temetőben tartják egy arra kijelölt helyen, de van, aki hazaviszi.

Holttestekkel pózolók

A 19. században, a viktoriánus kor embere másként gondolt az elmúlásra, így nem volt groteszk vagy bizzar az, hogy egy számára kedves elhunyt rokonnal vagy barátal készítsen fotót. A fényképezés elterjedésével sokan vették igénybe azt a szolgáltatást, hogy

a fotós egy olyan családi fotót készítsen, amelyen a holttesttel pózolhatnak az emberek. Ennek több oka is volt: az egyik, hogy mivel még a modern orvostudomány nem fejlődött ki, a halálozási ráta sokkal magasabb volt, sokkal közelebb volt az otthonokhoz az elmúlás lehetősége. A rossz körülmények miatt nagyon sok gyermek is elhunyt, amit a szülők szinte alig tudtak feldolgozni, és az ilyen jellegű képek hozzásegítették őket a gyászoláshoz. A holttesteket szépen felöltöztették, és szándékosan úgy állították be őket, mintha még élnének. Ehhez rengeteg módszert is bevetettek, mint például azt, hogy állványnak támasztották neki a holttestet, ami természetesen a fényképen nem látszódott. Mivel az elhunyt szeme csukva volt, ezért a nyitott szem hatását festékkel és sminkkel érték el, és így olyanok tűnt, mintha az illető épp a fotósra nézett volna a többiekkel együtt. Gondolja végig az olvasó azt is, hogy akkoriban a fotózás még igencsak lassú lefolyású volt, így a szülőknek hosszú ideig mozdulatlanoknak kellett lenniük a halott gyermekeikkel. Az illúzió keltésére használtak

még játékokat, kiegészítőket, sőt még háziállatokat is, mondjuk az elhunyt kutyáit vagy macskáit. Számos horrorisztikusnak tűnő gyermekfotó maradt fent az utókor számára. Egyes csoportképek láttán nem lehet megállapítani, hogy ki él és ki nem...

Furcsa és bizzar hagyományok

Mexikóban a Halottak Napja teljesen más, mint idehaza. Míg itt szomorkás hangulatú, addig Mexikóvárosban mindenki boldog és vidám. A mexikóiak hite

szerint a halottak az év ezen napján visszatérhetnek az élők közé, a saját otthonaikba, így újra együtt lehetnek a családjukkal. Emiatt az emberek utcára mennek, és egy színes, zenés, pörgős ünnepséget rendeznek, ami inkább a riói karneválra hasonlít, mint egy búskomor megemlékezésre. Leginkább a groteszk maszkok, az erősen sminkelt arcok és a csillogós ruhák jellemzik ilyenkor a külsőt, ami minden turista számára bámulatba ejtő lehet. Sőt, számos ember kizárólag azért keresi fel november elején ezt a helyet, hogy szentmanúja legyen ennek az eseménynek. A családok oltárokat emelnek a házban, elkészítik az elhunyt kedvenc ételét és italát, majd kimennek a temetőbe, hogy letakarítsák a sírokat. Beszélgetnek, nevetnek, mosolyognak, és végül táncolnak, hozzásegítve az elhunyt lelkét, hogy hazataláljon

és velük töltse azt az időt, amíg vissza nem megy a túlvilágra. Indonézia még Mexikón is túltesz, ugyanis a Tana Toraja nevű hagyomány alapján háromévente kiássák a halottakat, letisztítják és felöltöztetik őket, majd a hullákat körbe viszik a faluban. Így a halott személy lelke visszatér a gyökereihez, amelyeket soha nem szabad elfelednie. Sokan megbotránkoztatónak tartják ezt a hagyományt, azonban a helyiek szerint akkor is foglalkoznunk kell a szeretteinkkel, ha már elhunytak.

MISKOLCI LÁSZLÓ